

MANON BORGGEN

IN HET DIEPE

Reis
naar
Rouen

Roman

DEEL 1

Manon Borgen

Reis naar Rouen

In het diepe-serie deel 1

Z&K

Uitgeverij Zomer en Keuning

ISBN e-book 9789020548556

NUR 340

Z&K

© 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp BijBarbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Rotterdam

Proloog

Lieve Vince,

Vandaag precies twee weken geleden besloten wij na ruim vier jaar uit elkaar te gaan. Je zei dat je 'space' nodig had om alles op een rijtje te zetten. Dat we er misschien sterker uit zouden komen. Samen. Het was beter als we even geen contact zouden hebben. Maar Vince, wat is 'even'? De afgelopen twee weken voelen als maanden en ik weet niet hoelang ik dit nog volhoud. Elke keer als mijn telefoon trilt kijk ik vol hoop of het een berichtje van jou is, alleen om keer op keer weer teleurgesteld te worden. De afgelopen twee weken hebben mij echt laten beseffen dat wat wij hadden speciaal was en dat het het waard is om voor te vechten. Vince, jij was niet alleen mijn vriendje, maar ook mijn beste vriend. Ik wil jou in mijn leven en ik weet niet hoelang ik nog kan wachten in deze onzekerheid. Alsjeblieft, laat me weten waar ik aan toe ben.

Liefs,

Lily

Dag 1: Amsterdam

1.

Mijn appeltaart ziet er aangebroken uit, maar ik heb nog geen hap genomen. Met mijn vork schuif ik de stukjes heen en weer over mijn bord.

‘Ga je dat nog eten?’

‘Huh?’ Ik kijk mijn zus vragend aan. Ze rolt met haar ogen en wijst met haar vork naar mijn bord. Zonder verder nog iets te zeggen schuif ik mijn bord naar haar toe en kijk hoe ze mijn taart gulzig opeet. Vanochtend vond ik het nog onzin dat ze per se mee moest. Ik ben 21, ik kan heus wel zelf de trein van Rotterdam naar Amsterdam nemen. Kirsten stond erop dat ze meekwam, voor de gezelligheid, zei ze. Pure onzin. Wie gaat er nou voor de gezelligheid met iemand mee in de trein, om diegene vervolgens voor twee weken alleen op een schip naar de andere kant van Europa te sturen. Stiekem denk ik dat ze bang was dat ik niet echt aan boord zou stappen als niemand me in de gaten zou houden. *Can't blame her*. Grote kans dat ik vanavond gewoon weer op de stoep gestaan had als ze niet meegegaan was.

‘Heb je alles?’

‘Ja, ik heb alles, Kir, hoe vaak ga je dat nog vragen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Just checking. Ik denk dat het zo tijd is voor je om te gaan.’

‘Ik wil niet.’

‘Lil, begin er nou niet weer over. Hier hebben we het al over gehad. Het is goed voor je.’

‘Ugh, je klinkt precies als mama en papa. Jij zou juist aan mijn kant moeten staan.’

Kirsten kijkt op haar horloge en staat op. ‘*Let's go*. Het zou toch wat zijn als je het schip mist terwijl we al die tijd in de haven in het café taart hebben zitten eten.’

Ze moet om zichzelf lachen, maar ik vind er niks grappigs aan. Ik sta op en hijs mijn rugzak op mijn rug. Snel kijk ik of we niks vergeten zijn en

loop achter mijn zus aan.

We zijn nog geen minuut buiten en het zweet loopt al in straaltjes over mijn rug. Het lijkt wel alsof de Nederlandse zomers steeds heter worden. Ik ben blij dat ik in deze hitte mijn koffer niet meer mee hoeft te slepen. Die hebben we een paar uur geleden al bij de incheckbalie afgegeven.

Natuurlijk waren we veel te vroeg in de haven. Ik zei nog tegen Kirsten dat ze niet hoefde te wachten, maar ik ken mijn zus langer dan vandaag. Nog voordat ze antwoord had gegeven wist ik al dat ze met me zou wachten.

‘Nou, dit is het dan. Veel plezier en doe geen dingen die ik ook niet zou doen.’

Ik probeer naar haar te glimlachen, maar aan haar gezichtsuitdrukking te zien komt het niet erg geloofwaardig over.

Kirsten barst in lachen uit en geeft me een stomp tegen mijn schouder. ‘Nou Lilian, kijk niet zo zuur. Weet je hoe jaloers ik ben? Twee weken lang op cruise! Probeer ervan te genieten. Ik zal aan je denken als ik op kantoor zit.’

‘Ik zal mijn best doen.’

‘Beloofd?’

Ik geef haar een knuffel en stap de loopplank richting het schip op. Als de man bij de ingang mijn persoonlijke pas gescand heeft en me naar binnen wuift, beseft ik pas echt wat ik ga doen. Ik ga op cruise. Alleen. Twee weken lang. Ik adem diep in en loop met grote stappen naar binnen.

Eenmaal binnen word ik overspoeld door nieuwe indrukken. De lobby is enorm. Er speelt een orkest op het podium en er zijn al tientallen gasten op de dansvloer aan het dansen. Achter de bar schenkt de barman het ene na het andere drankje in. Ik voel mijn mond openvallen als ik de ruimte in me opneem. Ik wist dat het groot en luxe zou zijn, maar dit overtreft alles. Ik bekijk mijn persoonlijke pas nog eens voor mijn hutnummer. Nummer 957. In een poging bij de liften te komen, steek ik de grote ruimte over. De liften doen me denken aan de fabriek van Willy Wonka. Ze zijn van glas en reiken zo hoog als je maar kan kijken. Er staat een enorme rij, maar na een paar minuten ben ik al aan de beurt. Als de deuren achter me dichtschuiven en de lift omhoogschiet, beseft ik dat ik al die tijd mijn adem ingehouden heb. Ik haal diep adem en neem mijn nieuwe omgeving in me op. Van bovenaf kan je goed zien hoe druk het al op het schip is. De lift stopt twee keer op een

andere verdieping om mensen eruit te laten, voordat de deuren eindelijk op verdieping 9 openschuiven.

Ik loop de lift uit naar rechts en ben opgelucht als ik al meteen een bordje zie dat aangeeft waar welke hutten zijn. Links is 900 tot 950. Rechts is 950 tot en met 999. De gangen op deze verdieping zijn allemaal identiek aan elkaar. Beige behang en donkerblauw tapijt. Met mijn ogen op de nummers naast de hutdeuren gericht loop ik de ene na de andere gang door. Inmiddels ben ik al bij nummer 964 en de getallen lopen alleen maar op. Gefrustreerd versnel ik mijn pas. Als Vince bij mij geweest was, hadden we de hut allang gevonden. Snel probeer ik die gedachte weer uit mijn hoofd te zetten. Als Vince en ik nog samen waren, dan was ik hier helemaal niet geweest. Dan hadden mijn ouders me niet uit medelijden alléén op reis gestuurd. Nee, dan waren Vince en ik nu met z'n tweeën op reis naar Canada.

Als ik weer bij de liften aankom ben ik zowel opgelucht als teleurgesteld. Ik ben blij om een bekende plek te zien, maar ik kan het niet uitstaan dat ik de afgelopen tien minuten vergeefs rondjes heb gelopen. Net op het moment dat ik iemand wil gaan zoeken om hulp te vragen, valt mijn oog op een ander bordje. Boven het bordje met de hutnummers staat groot 'EVEN'. Ik slaak een diepe zucht. Het zal toch niet waar zijn? Langzaam draai ik me om. Jawel hoor, aan de andere kant van de hal, links van de liften, hangen ook twee bordjes. Links is weer hut 900 tot 950. Rechts 950 tot en met 999. Deze keer zie ik het bordje 'ONEVEN' er meteen groot boven staan. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Ik sla rechtsaf en zie vrijwel direct mijn koffer in de hal voor een deur staan. Hij is niet te missen, aangezien vrijwel alle andere koffers inmiddels weg zijn. Snel pak ik mijn sleutelkaart en loop in de richting van mijn koffer.

Als mijn deur niet veel later met een klik opengaat haal ik diep adem. Eindelijk. Ik sleep mijn koffer de hut in en laat mijn rugzak met een plof op het bed vallen. Als deze tocht naar mijn hut een voorbode van mijn reis is, dan wordt het geen ontspannen vakantie, vrees ik.

Langzaam loop ik een rondje door de hut en inspecteer de ruimte die voor de aankomende twee weken mijn nieuwe huis zal zijn. De bank is groot, veel te groot voor mij alleen. Het tweepersoonsbed ernaast ziet er uitnodigend uit, maar ik weet dat als ik nu ga liggen ik niet meer opsta. De sprei op het bed heeft dezelfde beige kleur als het behang in de gang en de hut. Tegenover het bed staat een klein bureau met een krukje ervoor. Op het

bureau ligt een map met informatie over de cruise. Ik neem me voor om straks als ik uitgepakt heb die met mijn marker goed door te lezen. Naast het bureau staat een klein koelkastje. Nieuwsgierig trek ik hem open. Hij is gevuld met fris, verschillende snacks en drank. Als ik de prijslijst aan de binnenkant van het koelkastdeurtje zie, doe ik hem snel weer dicht. Ik loop naar de grote kast tegenover de deur van de badkamer. Als ik de kast opentrek komt een mufte lucht me tegemoet. Ik trek een vies gezicht en wapper met mijn handen, maar dat helpt niet veel. Ik loop terug naar de schuifdeur van het balkon en trek die zo ver open als kan. Meteen komt er warme lucht de hut in. Zodra ik het balkon op stap en de zee zie voel ik een soort kalmte over me heen komen.

Toen ik er een maand geleden achter kwam dat mijn moeder een balkonhut voor me geboekt had, vond ik het een overbodige luxe. Een balkonhut is bijna twee keer zo duur als een hut zonder balkon en ramen. Het is niet dat we niks te makken hebben thuis, maar als we iets niet nodig hebben, dan kopen we het ook niet. Mijn moeder had gezegd dat ik niet zo ondankbaar moest zijn. Misschien had ze ook wel gelijk. Ik moet er nu niet aan denken alleen opgesloten te zitten in een kleine ruimte zonder ramen. Aan de andere kant, mijn ouders zijn de hele reden dat ik hier nu ben... Als je je dochter vertelt dat je haar alleen naar de andere kant van Europa stuurt op een schip, wat verwacht je dan? Dat ik ze om de nek vlieg van vreugde? Dan kennen mijn ouders mij blijkbaar niet zo goed als ze dachten. Nee bedankt, ik blijf liever thuis. Het feit dat ik hier nu ben, zonder al te veel geruzie, daar mogen ze al blij mee zijn.

Als ik mijn koffer uiteindelijk heb uitgepakt, kijk ik tevreden om me heen. Mijn kleren hangen netjes gesorteerd in de kast. Mijn boeken liggen op een stapeltje op het nachtkastje naast mijn bed en mijn toilettas staat in de kleine, maar praktische badkamer. Ik pak de informatiemap van het bureau en plof ermee op het bed. De belangrijkste informatie markeer ik, maar het meeste wist ik al. Ik ben in de tweede eetshift geplaatst, van acht tot tien. Het tafelnummer staat op mijn persoonlijke pas. Vanmiddag om vijf uur verlaten we de haven van Amsterdam en zetten we koers naar Antwerpen. Ik bekijk de lijst steden waar we zullen aanmeren en neem mezelf voor om vanavond met een kop koffie op te zoeken wat je daar echt niet mag missen. Ik heb immers vaak maar één dag in een stad.

Route:

Dag 1: Amsterdam

Dag 2: Antwerpen

Dag 3: Zeebrugge

Dag 4: Cherbourg

Dag 5: Rouen

Dag 6: Rouen

Dag 7: Dag op zee

Dag 8: Dag op zee

Dag 9: Porto

Dag 10: Lissabon

Dag 11: Dag op zee

Dag 12: Venetië

Dag 13: Cartagena

Dag 14: Valencia

Dag 15: Barcelona

Na de informatie twee keer doorgelezen te hebben leg ik de map terug op het bureau. Op datzelfde moment voel ik mijn telefoon in mijn zak trillen. Ik ben verbaasd om te zien dat het al bijna vier uur is.

15:52 Kirsten:

Ik ben inmiddels al een tijdje thuis! Jij al gesetteld?

15:52 Ik:

Net mijn spullen uitgepakt. Ga nu even liggen denk ik.

15:52 Kirsten:

Heb je mijn lijst in je rugzak al gevonden?

15:53 Ik:

Welke lijst?

15:53 Kirsten:

OMG, heb je nog niet gekeken? Ik heb een to-dolijst voor je gemaakt. Zit in het hoofdvak van je rugzak.

15:53 Ik:
Een to-dolijst? Waarom?

15:53 Kirsten:
Omdat ik niet wil dat je jezelf twee weken lang op dat schip opsluit in je hut en alleen maar boeken leest! Je moet lol maken.

15:53 Ik:
Ik heb lol als ik lees!!

15:54 Kirsten:
I know, maar een beetje uit je comfortzone stappen is goed voor je.

15:54 Ik:
Kir. Ik ben alleen op een schip! Dat is uit mijn comfortzone!

15:54 Kirsten:
En daarom wil ik je vanaf hier helpen het leuk te maken. Kijk nou maar gewoon. Het is een leuke lijst.

15:55 Ik:
Oké, ik kijk zo.

15:55 Kirsten:
Yay! Love you! Kusjes van mam en pap.

15:55 Ik:
Kusjes terug!

Ik scrol door mijn andere gemiste berichten op WhatsApp. Daisy en Merel hebben me nog een fijne reis gewenst in onze groepschat. Verder heb ik zo te zien niet veel gemist. Met een zucht leg ik mijn telefoon weg en loop naar mijn rugzak. Zodra ik de rits opendoet zie ik een grote enveloppe met mijn naam erop. Voorzichtig maak ik hem open. Er zit een lijst in en een klein briefje. Het briefje lees ik het eerst.

Hoi lieve Lil!

Als je dit leest ben je inmiddels op het schip en ben ik weer onderweg naar huis. Ik weet dat je geen zin hebt in deze cruise en ik ben supertrots dat je het toch gewoon doet! Je weet dat ik graag met je meegegaan was als het kon, maar helaas... duty calls :(Ik heb een to-dolijst voor je gemaakt met 13 dingen erop. Voor elke dag iets, behalve op je aankomst- en vertrekdag. Als je deze lijst volgt ben ik toch een beetje bij je en heb je gegarandeerd een leuke reis! Probeer plezier te maken, probeer uit je comfortzone te stappen. Dit is echt een once in a lifetime-reis Lil. Enjoy it!

Xxx Kir.

Met de brief nog in mijn hand staar ik voor me uit. Het is lief wat Kirsten voor me wil doen, maar snapt ze dan niet dat ik hier geen behoefte aan heb? Ik ben nota bene in mijn eentje op een reusachtig cruiseschip dat zo naar de andere kant van Europa vertrekt. Dat is toch wel genoeg uit je comfortzone stappen? Mijn ouders en zus gooien me wel meteen in het diepe. Even overweeg ik om de lijst ongeopend in de enveloppe te laten zitten, maar al snel word ik toch nieuwsgierig. Alleen kijken zeg ik tegen mezelf. Ik ga mezelf tot niets verplichten. Met trillende vingers haal ik de lijst uit de enveloppe en scan de regels.

Cruise to-dolijst Lilian:

- Help een vreemde
- Maak een nieuwe vriendin
- Maak en post een Insta-waardige foto
- Ga nachtzwemmen
- Word dronken
- Zoen iemand
- Bezoek een stad zonder voorbereidingen
- Stuur een ansichtkaart naar huis
- Krijg een kleurtje
- Tut je op voor een speciale gelegenheid
- Leer iets nieuws
- Win iets

Neem deel aan een excursie

No way! Leuk geprobeerd, Kirsten, maar dit is toch niet helemaal mijn ding. Een ansichtkaart versturen? Oké, dat kan ik. Zoen iemand? Is ze gek?! Ik vouw de lijst op, stop hem terug in de enveloppe en gooi die op het bureau. Tijd voor Netflix.

Na twintig minuten *Gossip Girl* krijg ik de melding dat ik 80 procent van mijn bundel van deze maand gebruikt heb. Hè verdorie. Ik druk Netflix weg en probeer een wifinetwerk te vinden. Als ik mijn iPhone met het beschikbare netwerk probeer te verbinden opent safari automatisch een startpagina. Wat?! Ik staar naar mijn scherm. Een wifiverbinding op het schip kost bijna een euro per minuut? Wat is dit voor een afzetterij! Met een zucht stop ik mijn telefoon terug in mijn zak en staar naar het plafond. Deze twee weken zijn zojuist een heel stuk langer geworden...